

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 11 PŽ-4168/2022-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izvjestiteljice i Gorane Aralice Martinović, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ZDRAVKA GELEŃČIRA, Nova Gradiška, Kralja Zvonimira 101, OIB 68941826297, kojeg zastupa punomoćnica Darinka Kaplan, odvjetnica iz Nove Gradiške, protiv tuženika BROD NA SAVI kreditna unija u stečaju, Slavonski Bod, Ulica Ivana pl. Zajca 21, OIB 43254613447, radi utvrđenja prava vlasništva i utvrđenja ništetnosti ugovora, odlučujući o tuženikovoј žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu poslovni broj P-336/2020-48 od 17. kolovoza 2022., u sjednici vijeća održanoj 24. listopada 2022.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu poslovni broj P-336/2020-48 od 17. kolovoza 2022. u točkama III. i IV. izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu, poslovni broj P-336/2020-48 od 17. kolovoza 2022. u točkama I., II., VII. i IX. izreke i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„Utvrđuje se da nekretnina – kč.br. 3840/5 KUĆA I DVORIŠTE U UL. K. ZVONIMIRA 101 sa 792 m², upisana u z.k.ul. 404 k.o. Nova Gradiška, ne ulazi u stečajnu masu tuženika BROD NA SAVI kreditna unija u stečaju, OIB: 43254613447, SLAVONSKI BROD, Ul. I. Pl. Zajca 21.“

2. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„Utvrđuje se da je tužitelj GELEŃČIR ZDRAVKO, Nova Gradiška, Kralja Zvonimira 101, OIB 68941826297, stekao pravo vlasništva na nekretnini označenoj kao: -k.č.br. 3840/5 KUĆA I DVORIŠTE U UL.K.ZVONIMIRA 101 sa 792 m², upisane u z.k.ul. 404 k.o. Nova Gradiška, što je tuženik BROD NA SAVI kreditna

unija u stečaju, OIB 43254613447, SLAVONSKI BROAD, Ul. I. Pl. Zajca 21 dužan priznati.“

3. Svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

riješio je

Odbacuje se kao nedopuštena tuženikova žalba podnesena protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu poslovni broj P-336/2020-48 od 17. kolovoza 2022. u točkama V., VI. i VIII. izreke.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu poslovni broj P-336/2020-48 od 17. kolovoza 2022. u točki I. izreke utvrđeno je da nekretnina – kč.br. 3840/5 KUĆA I DVORIŠTE U UL. K. ZVONIMIRA 101 sa 792 m², upisana u z.k.ul. 404 k.o. Nova Gradiška, ne ulazi u stečajnu masu tuženika. Točkom II. izreke utvrđeno je da je tužitelj stekao pravo vlasništva na nekretnini označenoj kao: -k.č.br. 3840/5 KUĆA I DVORIŠTE U UL.K.ZVONIMIRA 101 sa 792 m², upisane u z.k.ul. 404 k.o. Nova Gradiška, što je tuženik dužan priznati. Točkom III. izreke utvrđeno je da je ništetan članak 4. Ugovora o kreditu sklopljenog 4. ožujka 1997. broj 10/2412 kojim je ugovorena kamatna stopa 6% mjesečno, unaprijed. Točkom IV. izreke utvrđeno je da je ništetan članak 7. Ugovora o kreditu sklopljenog 4. ožujka 1997. broj 10/2412 kojim je ugovorena zatezna kamata 100% viša od redovne kamate. Točkom V. izreke odbijen je tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi:

„Tuženik je dužan tužitelju izdati tabularnu ispravu podobnu za uknjižbu prava vlasništva, koju tabularnu ispravu će u suprotnom zamijeniti ova presuda, u roku od 15 dana.“

Točkom VI. izreke odbijen je tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi:

„Utvrđuje se da je djelomično ništetan Ugovor o kreditu sklopljen 4.3.1997. godine broj 10/2412 sa sporazumom radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretnine, kojega su sklopili tužitelj i pravni prednik tuženika - stečajnog dužnika.“ Točkom VII. izreke naloženo je tuženiku da tužitelju naknadi troškove ovog postupka u iznosu od 5.000,00 kn. Točkom VIII. izreke odbijen je tužitelj sa zahtjevom za naknadom troškova postupka u iznosu od 2.500,00 kn. Točkom IX. izreke odbijen je tuženik sa zahtjevom za naknadom troškova postupka u iznosu od 2.000,00 kn.

2. Prvostupanjski sud u obrazloženju presude navodi da su stranke bile u ugovornom odnosu temeljem Ugovora o kreditu od 4. ožujka 1997., da je radi osiguranja tuženikovog potraživanja tuženik upisan kao vlasnik nekretnina upisanih u kč.br. 3840/5, kuća i dvorište u Ulici kralja Zvonimir 101, površine 792 m², upisane u z.k.ul. 404 k.o. Nova Gradiška. Nadalje, da je tuženik, odnosno stečajni upravitelj tuženika, osporio tužiteljev izlučni zahtjev u stečajnom postupku. Sud je po izvedenom vještačenju utvrdio da je osnovan tužiteljev zahtjev za utvrđenjem ništetnosti ugovornih odredbi iz čl. 4. i 6. ugovora od 4. ožujka 1997., kojima je ugovoreno da je tužitelj dužan platiti ugovorne kamate od 6% mjesečno, i zatezne

kamate 100% više od redovne kamate, jer je iz podataka pribavljenih od Hrvatske narodne banke utvrđeno da se visina iznosa zaduženja po kreditu, a sukladno odredbi čl. 399. st. 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01) nije mogla računati preko iznosa od 19,72% godišnje. Pritom se sud poziva na odredbu čl. 141. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 73791, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01). U nastavku presude sud navodi da između stranaka nije sporno da se tužitelj cijelo vrijeme nalazi u posjedu nekretnine, da je ovršni postupak radi iseljenja pravomoćno obustavljen, no da tužitelj nije dostavio dokaz koji bi bio osnova za stjecanje prava vlasništva. Vezano za brisovnu izjavu od 15. ožujka 2015., koju je tužitelj dostavio, sud navodi da je svrha takve izjave brisanje založnih prava a ne stjecanje prava vlasništva, te da iz te izjave proizlazi da likvidatori tuženika samo potvrđuju volju da se tužitelju vrati vlasništvo, ali da nema dokaza da su poduzete konkretne pravne radnje, primjerice da je sklopljen ugovor. Međutim, sud je utvrdio da je tužitelj stekao vlasništvo dosjelošću, jer su 23. prosinca 2018. bile ispunjene pretpostavke propisane odredbom čl. 159. st. 1. i 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 119/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14), odnosno, da je tužitelj od sastavljanja Zapisnika o posvjedočenju činjenica 23. prosinca 1998. bio pošten posjednik predmetne nekretnine, čime je s danom 23. prosinca 2018. stekao vlasništvo. O troškovima postupka sud je odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 5. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 18/14 i 107/15; dalje: Tarifa) i Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/18; dalje: ZSP).

3. Protiv presude žalbu je podnio tuženik. Presudu pobija u cijelosti, zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Ukazuje na počinjenu povredu iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Navodi da se sud nije očitovao o tužnikovim navodima, koje tužitelj nije osporavao, da je zbog tužiteljevog zakašnjenja u ispunjenju obveza tuženik pred javnim bilježnikom pokrenuo postupak sukladno odredbi čl. 277. Ovršnog zakona, te da je stekao punopravno vlasništvo na predmetnim nekretninama na temelju javnobilježničkog zapisnika o posvjedočenju činjenica od 23. prosinca 1998, kao i da je izvršeno brisanje zabilježbe da je vlasništvo preneseno radi osiguranja. Ističe da je sukladno odredbi čl. 277. Ovršnog zakona tuženikova tražbina izmirena, da je tuženik postao punopravni vlasnik stvari, te da je iz tog razlog zemljišnoknjižni odjel Općinskog suda u Osijeku rješenjem poslovni broj Z-10548/2018 od 25. siječnja 2019. odbio tužiteljev prijedlog za upisom prava vlasništva. Poziva se na sudsku praksu, te smatra da je sud pogrešno primijenio odredbe čl. 277. i 277.a Ovršnog zakona. Smatra da je sud odlukom da je tužitelj vlasništvo stekao dosjelošću počinio povredu iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 12. ZPP-a. Navodi da je sud pogrešno ocijenio da je tužiteljev posjed bio pošten, pored nesporne činjenice da se među strankama vodio ovršni postupak radi iseljenja iz predmetne nekretnine pokrenut 7. svibnja 1999. Proturječje nalazi u navodu suda da je posjed pošten jer nije pribavljen silom, prijevarom ili zlouporabom povjerenja, što su pretpostavke istinitosti posjeda a ne poštenja. Predlaže odluku preinačiti,

podredno, ukinuti ju i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traži naknadu troška sastavljanja žalbe i sudske pristojbe na žalbu u ukupnom iznosu od 2.250,00 kn.

4. Odgovor na žalbu nije podnesen.

5. Žalba je djelomično nedopuštena, a djelomično osnovana.

6. Odredba čl. 358. st. 3. ZPP-a propisuje da je žalba nedopuštena ako osoba koja je podnijela žalbu nema pravnog interesa za podnošenje žalbe. Smatra se da ima pravni interes za podnošenje žalbe stranka koja nije uspjela u parnici. U konkretnom slučaju tuženik nema pravni interes za podnošenje žalbe protiv dijela prvostupanjske presude u točkama V., VI. i VIII. njene izreke, budući da je u tom dijelu odbijen tužiteljev zahtjev. Slijedom navedenog, trebalo je primjenom odredbe čl. 367. st. 1. u vezi s čl. 358. st. 1. ZPP-a, odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

7. Presuda je ispitana u preostalom pobijanom dijelu na temelju odredaba čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredaba čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

8. U odnosu na zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz čl. 4. i čl. 7. Ugovora o kreditu sklopljenog 1. ožujka 1997. (dalje: Ugovor), prema ocjeni ovog suda pravilno je sud ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim iako je pogrešno primijenio odredbu čl. 141. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96 i 91/96, dalje: ZOO). Navedena odredba propisuje da je ništetan ugovor kojim netko, koristeći se stanjem nužde ili teškim materijalnim stanjem drugog, njegovim nedovoljnim iskustvom, lakomislenošću ili zavisnošću, ugovorio za sebe ili za nekoga trećeg korist koja je u očitom nerazmjeru s onim što je on drugom dao ili učinio, ili se obvezao dati ili učiniti. Iz spisa proizlazi da tužitelj nije iznosio činjenice iz kojih bi proizlazilo da se tuženik koristio stanjem nužde ili teškim materijalnim stanjem tužitelja, njegovim nedovoljnim iskustvom, lakomislenošću ili zavisnošću pa je stoga za sebe ugovorio materijalnu korist koja je u očitom nesrazmjeru s onim što je dao. Međutim, ostvaren je razlog ništetnosti iz odredbe čl. 103. ZOO-a, jer su odredbe čl. 4. i 7. Ugovora protivne prisilnim propisima, i to odredbi čl. 399. st. 2. ZOO-a. Iz te odredbe proizlazi da se u pogledu najviše ugovorne kamate između drugih osoba koje nisu pojedinci primjenjuju odredbe posebnoga zakona. Kako nije donesen poseban zakon koji bi određivao najvišu stopu ugovornih kamata, u svakom pojedinom slučaju treba ocijeniti je li stopa ugovorene kamate viša od dopuštene. U tom smislu zadaća je prvostupanjskog suda ocijeniti je li ugovorena kamata nerazmjerno visoka u odnosu na tržišne uvjete u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora, odnosno je li to razlog za eventualnu nevaljanost ugovorene kamatne stope, u dijelu iznad utvrđene prosječne visine ugovorne kamatne stope na konkretnom tržištu (tako Ustavni sud Republike Hrvatske u predmetu poslovni broj U-III-380/01 od 5. svibnja 2004., „Narodne novine“ broj 65/04 i 75/04). Iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da je od Hrvatske narodne banke zatražen podatak o prosječnoj ugovornoj stopi u 1997. godini za

kratkoročne kredite u kunama, koja je iznosila 19.72% godišnje (što iznosi 1,64% mjesečno), a da je ugovornom odredbom čl. 4. ugovorena kamata po stopi od 6% mjesečno (što iznosi 72% godišnje). Isto tako, odredba čl. 7. Ugovora, kojom je ugovorena stopa zatezne kamate u visini 100% stope redovne kamate također je ništetna jer u slučaju da je stopa ugovorene kamate veća od propisane zatezne, ugovorena kamata teče i poslije dužnikova zakašnjenja, a ako to nije slučaj, vjerovnik ima pravo na zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom, sve sukladno odredbi čl. 277. ZOO-a.

9. Tuženik u žalbi nije iznosio posebne žalbene navode vezane za odluku o ništetnosti ugovorne odredbe čl. 4. i 7. Ugovora, a slijedom navedenog, trebalo je odluku sadržanu u točkama III. i IV. izreke pobijane presude potvrditi primjenom odredbe čl. 368. st. 2. ZPP-a.

10. Odlučujući o zahtjevu obuhvaćenom točkama I. i II. izreke pobijane presude prema ocjeni ovog suda prvostupanjski sud je počinio povredu iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

11. Naime, iz spisa proizlazi da je tužitelj zahtjev za utvrđenje prava vlasništva na nekretnini upisanoj u kč.br. 3840/5, površine 792 m², zk.ul. 404, k.o. Nova Gradiška, kao i zahtjev da sud utvrdi kako predmetna nekretnina ne ulazi u stečajnu masu tuženika, istaknuo jer je stečajni upravitelj tuženika osporio njegovo izlučno pravo o kojem je obavijestio u stečajnom postupku koji se pod poslovnim brojem St-892/2016 pred Trgovačkim sudom u Osijeku, Stalnom službom u Slavonskom Brodu.

12. Odredbom čl. 147. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15; dalje: SZ) propisano je da osoba koja na temelju kojega svoga stvarnog ili osobnog prava može dokazati da neki predmet ne ulazi u stečajnu masu nije stečajni vjerovnik. Njezino će se pravo na izdvajanje predmeta utvrđivati prema pravilima za ostvarivanje tih prava izvan stečajnoga postupka.

13. Tužitelj zahtjev za utvrđenje prava vlasništva temelji na činjenicama da su stranke bile u ugovornom odnosu temeljem Ugovora o kreditu od 1. ožujka 1997., kojim se tuženik obvezao isplatiti a tužitelj u ugovorenom roku vratiti iznos od 21.500,00 kn, sa ugovornim i zateznim kamatama. Temeljem sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom prava vlasništva, koji je dio navedenog ugovora, tuženik je u zemljišnim knjigama ishodio upis prava vlasništva, uz zabilježbu da je prijenos prava vlasništva izvršen radi osiguranja novčane tražbine u iznosu od 21.500,00 kn i kamata. Tužitelj dalje navodi da je dodacima ugovoru produljivan rok za povrat, da tužitelj nije u roku platio dug te da je tuženik temeljem Zapisnika o posvjedočenju činjenica potvrdom javnog bilježnika Mije Vukovića, broj ovjere Sou-1547/98 od 23. prosinca 1998. postao punopravni vlasnik nekretnine.

14. Nije sporno da je tužitelj nakon brisanja zabilježbe da je prijenos vlasništva izvršen radi osiguranja tražbine, nastavio otplaćivati dug, te je sukladno nalazu i mišljenju vještaka dug otplatio 16. ožujka 2007., a temeljem ništetnih ugovornih odredbi platio i iznos od 50.905,28 kn više. Međutim, osnovano tuženik navodi da se radi o plaćanju neduga, jer sukladno odredbi čl. 277. st. 6. Ovršnog zakona

(„Narodne novine“ broj 57/96; dalje: OZ), ako predlagatelj osiguranja postane punopravni vlasnik stvari odnosno punopravni imatelj prava (što sam tužitelj u tužbi navodi da je tuženik postao), osigurana se tražbina smatra izmirenom kad predlagatelj osiguranja postane punopravni vlasnik odnosno imatelj prava.

15. Brisovna izjava koju su izdali likvidatori tuženika 17. ožujka 2015. (str. 8 spisa), a kojom potvrđuju da je tužitelj platio dug u cijelosti te izjavljuju da su suglasni s tim da se tužitelju vrati nekretnina u vlasništvo, bila bi temelj za upis prava vlasništva protivnika osiguranja koji je u roku ispunio obvezu, sve sukladno odredbi čl. 276. st. 1. OZ-a, kojim je propisano da je predlagatelj osiguranja dužan vratiti vlasništvo stvari protivniku osiguranja ako u roku ispuni svoju obvezu. Međutim, nije sporno da tužitelj nije u roku ispunio obvezu, čime je tuženik stekao pravo vlasništva sukladno odredbi čl. 129. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96; dalje: ZVDSP) te brisovna izjava dana nakon što je tuženik postao punopravni vlasnik nekretnine ne može biti osnova za stjecanje prava vlasništva.

16. Prvostupanjski sud nije ocjenjivao činjenicu da je tuženik postao punopravni vlasnik nekretnine, već je, očitujući se o činjeničnim navodima stranaka iznesenim tijekom postupka, naveo da tužitelj nije dostavio dokaz, ugovor ili tabularnu izjavu, koja bi predstavljala pravnu osnovu stjecanja prava vlasništva. Potom sud u obrazloženju utvrđuje da je tužitelj pravo vlasništva stekao dosjelošću, iako tužitelj tijekom postupka nije iznosio činjenice temeljem kojih bi sud, prema ocjeni ovog suda, mogao donijeti takav zaključak, na što osnovano ukazuje tuženik u žalbi.

17. Naime, odredbama čl. 7. ZPP-a propisano je da se stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Sud je ovlašten utvrditi činjenice koje stranke nisu iznijele i izvesti dokaze koje stranke nisu predložile samo ako posumnja da stranke idu za tim da raspoložu zahtjevima kojima ne mogu raspolagati ako zakonom nije drugačije određeno. Sud ne može svoju odluku utemeljiti na činjenicama i dokazima o kojima strankama nije dana mogućnost da se izjasne.

18. Tužitelj tijekom postupka nije iznosio činjenice iz kojih bi bilo moguće utvrditi da je stekao vlasništvo samostalnim posjedom te stvari koji je imao zakonom određenu kakvoću i neprekidno traje zakonom određeno vrijeme. Pored toga, osnovano tuženik u žalbi navodi da je pogrešna ocjena suda o poštenju posjeda u slučaju kad je protiv tužitelja nesporno pokrenut ovršni postupak radi iseljenja. Prema odredbi čl. 19. ZVDSP-a posjed je pošten ako posjednik kad ga je stekao nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed, ali poštenje prestaje čim posjednik sazna da mu pravo na taj posjed ne pripada. Tužitelj u tužbi navodi da je tuženik 21. prosinca 1998. podnio prijedlog za ovrhu radi iseljenja, te je predmetni postupak obustavljen rješenjem suda od 20. lipnja 2011., iz čega proizlazi da je tužitelj znao da mu ne pripada pravo na posjed.

19. Slijedom navedenog, s obzirom na to da je pogrešna ocjena suda da je tužitelj vlasništvo stekao dosjelošću, a da tužitelj nije dokazao da je vlasništvo stekao

temeljem zakona na neki drugi način, trebalo je tužiteljev zahtjev za utvrđenje prava vlasništva odbiti kao neosnovan.

20. Tužitelj nije na temelju kojega svoga stvarnog ili osobnog prava dokazao da predmetna nekretnina ne ulazi u stečajnu masu te da ima pravo na izdvajanje nekretnine iz stečajne mase, stoga je trebalo odbiti kao neosnovan njegov zahtjev da nekretnina ne ulazi u stečajnu masu, primjenom odredbe čl. 373.a st. 1. t. 2. ZPP-a.

21. S obzirom na to da je prvostupanjska odluka djelomično preinačena, trebalo je sukladno odredbi čl. 166. ZPP-a odlučiti o zahtjevima stranaka za naknadu troškova parničnog postupka.

22. Tužitelj je postavio ukupno šest zahtjeva, od kojih tri zahtjeva proizlaze iz jedne, a tri iz druge činjenične i pravne osnove. Naime, tužitelj je postavio zahtjev za utvrđenje da je stekao pravo vlasništva, da nekretnina na kojoj je stekao pravo vlasništva ne ulazi u stečajnu masu te za izdavanje tabularne izjave radi upisa prava u zemljišnim knjigama, a koji zahtjevi se temelje na činjeničnim navodima da je platio dug iz Ugovora o kreditu koji je bio osiguran fiducijarnim prijenosom prava vlasništva. Sa navedenim zahtjevima tužitelj nije uspio. Zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz čl. 4. i 7. Ugovora, kao i za utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora tužitelj temelji na navodu da su ugovorene i zatezne kamate ugovorene po stopi koja je protivna prisilnim propisima. Sa tim zahtjevima tužitelj je uspio, osim u dijelu kojim traži utvrđenje djelomične ništetnosti ugovora, zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi. S obzirom na navedeni omjer uspjeha stranaka u sporu, prema ocjeni ovog suda opravdana je primjena odredbe čl. 154. st. 4. ZPP-a, kojom je propisano da sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima.

Zagreb, 24. listopada 2022.

Predsjednica vijeća
Dubravka Matas

Broj zapisa: **eb313-e908d**

Kontrolni broj: **08d00-f1c5c-d1204**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=DUBRAVKA MATAS, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.